

De poffertjeskraam

Door Fleur Smelt

In ons dorp staat ieder jaar in de lente een poffertjeskraam. Twee jaar geleden moest de kraam verhuizen wegens herinrichting van het centrum. Van de ene desolate plek naar de andere. Althans, zo zag ik het.

Na weken van vakantie en veelvuldige vragen van Eva, onze jongste dochter, kan ik het eindelijk opbrengen om met haar een bezoekje te brengen aan de poffertjeskraam. Zij wil poffertjes, ik een wafel. Schoorvoetend neem ik op een maandagmiddag met Eva plaats op het terras met uitzicht op ons stadhuis, een non-descripte, grijzige blokkendoos. Er zijn nog andere bezoekers: een wat ouder stel van flinke omvang, duidelijk vaste gasten. Een vrouw met een wit schort voor neemt onze bestelling op. Die dag ben ik de eerste die een wafel bestelt, dus 'moet de wafeloven nog aangezet worden' en 'het kan nog even duren'. Nieuwsgierig geworden, loop ik de kraam in om de wafeloven te bekijken. Binnen staat een gigantisch, glimmend zwart, gietijzeren gevaarte, bij navraag een wafeloven met de respectabele leeftijd van 200 jaar. En op een krukje voor de oven zit een vriendelijke man, die goedgemutst het vuur in de oven aansteekt. De hele binnenkant van de kraam blijkt, nu ik eens goed om mij heen kijk, een soort folkloristisch kunstwerk te zijn: overal spannende nisjes en kleurrijke beschilderingen. Eva en ik raken in gesprek met de man achter de wafeloven, die samen met zijn vrouw hier de scepter zwaait.

En wat blijkt: hier werken en leven twee intens tevreden en geestige mensen die met een warm hart en grote toewijding al jaren deze kraam beheren. Wanneer ik door het dorp langs de kraam fiets, zie ik dit echtpaar de tafeltjes schoonmaken of op het terras een krantje lezen. Op zulke momenten ontkom ik niet aan de gedachte: "wat een treurig bestaan zo'n kraam runnen. Ik moet er niet aan denken!"

De kraam blijkt al twee eeuwen in het bezit te zijn van de familie, ooit door twee stevige tantes aangeschaft. Met een platbodem trokken zij door het land om overal waar het kermis was, aan te meren en de kraam op te bouwen. Het jongetje waar die twee tantes zich destijds over ontfermd hadden, een weesje, was de overgrootvader van de huidige eigenaar. Er hangen grote zwart-wit foto's binnen met daarop de tantes, de overgrootvader, de kraam en het schip. Ik krijg bijna zin in zo'n bestaan.

En dan zijn de wafels klaar. Mooie goudbruine wafels. De lekkerste die ik ooit gegeten heb: licht, luchtig, knapperig. Precies goed. Ook de poffertjes van Eva zijn heerlijk en druipen van de boter en de poedersuiker. Met een warm gevoel stappen Eva en ik even later weer op de fiets. En ik realiseer mij: wat een *'shift in perception'* heeft dit lang uitgestelde bezoekje aan de poffertjeskraam teweeggebracht.

Mijn beeld van de poffertjeskraam en haar eigenaars bleek liefdeloos. Pas toen ik mij liet helpen, was ik in staat mijn beelden los te laten en er met andere ogen naar te kijken. Ik

zag de kraam voor wat die was: een heilige plek waar ieder moment heilige ontmoetingen plaatsvonden. De eigenaars waren daar onbevangen, in liefde aanwezig, een liefde die werkzaam was in en door alles.

En het was het aanhoudend gezeur van mijn dochttertje, Eva, dat deze *shift in perception* had bewerkstelligd.

De rest van de dag loop ik te stralen bij de herinnering aan ons bezoek aan de poffertjeskraam, en voel me dankbaar voor de altijd aanwezige hulp.

